

(Политика, 20.1.2010)

После иницијативе 200 интелектуалаца за расписивање референдума о уласку Србије у НАТО и интервјуа министра одбране настала је права поплава размене аргумената „за” и „против”. Слободан сам да приметим да код тврдых заговорника неуласка у НАТО постоје две врсте образложења за њихове ставове. Једна врста образложења крајње је емотивна и своди се на жртве током агресије НАТО, порушене објекте, загађено земљиште. Друга врста углавном је неутемељена и своди се на информације попут: Србију ће то ужасно коштати, наша ће деца гинути у Авганистану, чланице НАТО леже на нуклеарним бојевим главама...

Немам ништа против емотивних наступа, али исте емоције нису пожељне у политици. Политика мора да се бави теоријом могућег, извлачењем максималне користи из онога што представља дефинисане националне интересе, а у корист добробити свих грађана ове земље. Емоцијама и таквим приступом смо већ изгубили поверење и жељу за суживотом од свих бивших република тако да смо остали сами. Захваљујући новим емоцијама, први пут немамо савезнике који би нам помогли да остваримо наше националне циљеве. Проблем Космета сигурно нећемо решити сами или са пријатељским земљама које не признају Косово као независну државу. Нама су савезници неопходни да омогуће дијалог са косовским Албанцима који би резултирао договором задовољавајућим за обе стране. Поводећи се за емоцијама и прихватајући њихов резон, ми не само да не треба да уђемо у НАТО, већ не треба ни да размишљамо о Европској унији. (Њене чланице у оквиру НАТО су нас бомбардовале). Требало би, такође, прекинути односе са свим земљама које су напале Србију у Првом и Другом светском рату, а затим наставити са развојем изолације која је популарно названа „неутралност” и изгласана кроз декларацију у скупштини. Како ову неутралност још није признала међународна заједница, неопходно је прикупити у буџет из руских кредита десетак милијарди евра како би повећали број војника на 160.000 и за прво време се технички опремили.

Остали неемотивни аргументи не могу се озбиљно разматрати. Теза о нашој деци у Авганистану није тачна, јер наша деца од 2011. године неће ићи у војску. Флоскулу о скупоћи не можемо размотрити јер нико од опонената није рекао колико је то.

Интерес Србије да уђе у НАТО је економија

Пише: Владан Живуловић
среда, 20 јануар 2010 13:53

Срби као народ, и то емотиван народ, врло су склони да на свакакве вести шкргућу зубима. Ових дана ударне вести за шкргутање су НАТО, протеривање нашег министра са Косова и геј парада. Срби кад шкргућу зубима забораве своју незапосленост, бедан стандард, невоспитану и проблематичну децу и сматрају да ће се све решити ако се што више љуте.

Основни интерес Србије да уђе у НАТО управо је економија и подизање стандарда нашег становништва. Ако бисмо постали чланови алијансе, опасност од сукоба са нашим суседима због нерешених граничних питања, нерешених питања наших мањина у суседним земљама престаје да постоји јер чланице су обавезне да то решавају мирним путем у Бриселу. (Грчка–Турска, Мађарска–Румунија, Словачка–Мађарска). Ту бисмо, прихватајући стандарде НАТО, могли да уштедимо на војсци, а да је користимо искључиво за претње које је НАТО у својој стратегији дефинисао.

Поред ове уштеде отворили би нам се одређени фондови за неповратну помоћ, а чији смо ми по нашој економској моћи у потпуности кандидати. Као чланице НАТО омогућава нам се да снабдевамо оружане снаге НАТО, а то значи развој или бар шансу за развој прехранбене, текстилне, металне, ауто, наменске индустрије. Не треба заборавити да то тржиште чини око 900 милиона становника, као и да истом НАТО није потребно само оружје, већ храна, ципеле, униформе, камиони, посуђе, ћебад итд.

Опоненти ове приче износе тезу да би Русија била против и да бисмо покварили добре односе са пријатељском земљом. Нити ми угрожавамо руске интересе јер се не граничимо, а у овом тренутку Русија има далеко боље односе са НАТО него ми. Русија је далеко активнија од нас у НАТО програму Партнерство за мир, комитет НАТО – Русија у Бриселу је врло активан, а наши грађани били би изненађени чињеницама о њиховој сарадњи.

Емотивни тврдолинијаши заговарају изолацију, „једење корења” и „свој на своме”. Таква политика, коју смо већ видели, изгубила је Црну Гору, изгубила бивше републике. Није ми јасно шта сада желе да изгубимо.